

פנינה רוזנבלום:

**„כאן לא מבינים שיר
שהוא סופיסטיקייטד!“**

בתוך כל בליל הגועלנפש שנקרא „קדם-אירוויזיון“, בתוך כל בליל ההתירמה וההת-תרבות וההת-זמרים, אני דווקא אהבתי את פנינה רוזנבלום. היא התאימה בהחלט לקדם-אירוויזיון הזה, הרבה יותר מגיתית שובל, צריך לשלוח אותה לפסטיבל הזמר של בתי-הספר התיכוניים; הרבה יותר מהזמרים של הלחקה המעורפלת בשם „ילדי השמש“.

לפחות את מילות השיר שלה הבנתי, לא כמו את מילות השיר הדבילי של להקת „אינוליריבנד“ או את הצרחות של המתולתל מלהקת „קסם“, שזווח כל הומוני בל-בלבל.

פנינה רוזנבלום היא חלק מהתרבות שלנו. יותר מזה — היא נכס תרבותי. היא עיתונאית בעלת טור, היא זמרת, ובעוד חודש היא גם תהיה סופרת. אם לא אנחנו, היא לא היתה כל הדברים האלה. היא עושה מה שהיא רוצה, ואנחנו עונים אחריה אמון. לכן אני מסירה לפניך את הכובע.

לפני שנה היא ירדה בסלון הוורוד שלה, ואמרה לחברים שראו איתה את הקדם-אירוויזיון, שגם היא יכולה להשתתף בתחרות, ושגם היא לא תשתתף בשנה הבאה — היא לא פנינה. אז היא כן פנינה. עובדה, היא השתתפה.

וזה שהיא זכתה רק בשתי נקודות, זה לא משנה. היא הופיעה בטלוויזיה, ראו אותה שרה. אני מוכנה להתערב שהיא עוד תנחה את „שעה טובה“. הם מחפשים כעת מראיין, היא תציע את המועמדות שלה, תעבור „אודישן“ ותראה להם שהיא מסוגלת גם לזה. למה לא? פנינה רוזנבלום זה מה שמתאים לנו. את מאוכזבת?

אני לא יודעת אם השיר שלי היה צריך לזכות במקום הראשון, אבל העובדה שהופיעתי בתחרות היא כבר הישג רציני. אם אני מאוכזבת? לשיר שלי הגיע מקום יותר טוב, אבל אנשים לא בוחרים לפי השיר. הם בוחרים לפי פופולאריות. כאן הם רגילים לסנדלים ו„עם ישראל חי“, הם לא רגילים למשהו קצת יותר סופיסטיקייטד כמו השיר שלי.

● איזה מקום הגיע לך, לדעתך? לפחות בין החמישייה הראשונה.

אהוד מנור:

**„שמחתי לתרום משהו
לאהבה בין האנשים!“**

קשה לי להאמין שהאיש שכתב את „ברית עולם“, כתב גם את השיר הזה על „עם ישראל חי“, שייצג אותנו באירוויזיון בגרמניה. טיפלנתי לאהוד מנור ושאלתי אותו:

● אתה אוהב את השיר שכתבת?

השיר הזה נכתב בהתייחסות נורא רצינית, ומתוך לבטים, לאור השנה הקשה שעברנו כולנו.

● הוא לא נכתב כדי לנגן על נימי הפטי ריזניים, כדי לזכות במקום הראשון?

אני מסתייג מאלה המסתייגים מפסטיבלים ומתחרויות. ההבדל בין אלה שלא משתתפים ובין אלה המשתתפים — זה שאלה המשתתפים יש להם אומץ. אני מאוד מודע לאספקט של כף במוסיקה פופולארית, אין לי שום תסביך ובעיה, ולא מטריד אותי להיות מפסיד.

בקשר לנימי הפטריוטים שאת מדברת עליהם: השיר הזה נכתב כתוצאה משלושה גורמים שחברו יחד. אני מאוד מוטרד מהבעיות הבינעדתיות בישראל. בשנה האחרונה העם בישראל נמצא ממש בדיכאון; והסיבה השלישית — לא יכולתי לחדול מלהיות מוטרד מכך שהתחרות נערכת בגרמניה, וזה חשוב להגיד דווקא בגרמניה שאנחנו חיים.

תאמיני לי, שמחתי לתרום משהו לאהבה בין האנשים בארץ, ואם תעקבי אחר מילות-השיר — זה שיר של ספיקות. לי אין לבטים, אני שמח שכתבתי את השיר. אני שונא את הצביעות וההסתגרות במגדלי-השן. פיזמון זה דבר פופולרי. גם כשאני כותב פיזמון, אני כותב מתוך פריימה אישית.

● גם את השיר הזה כתבת מתוך פרייזמה אישית?

זהו שיר מאוד אישי, וכתבתי אותו מתוך זהות עם התחושה הכללית. אני עומד מאחורי כל מילה של השיר.

חנוך חסון:

**„כל שנה אני שומע
את אותו הנאום!“**

שאני באה לרדת על תחרות הקדם-אירוויזיון, אני מרגישה קצת מטומטמת. זה היה כל-כך רע, שאין בכלל מילים היכולות לתאר כמה רע זה היה. זה היה כל-כך מביך, שכל מה שאניד יישמע מגוחך לעומת מה שעם ישראל ראה במוציא-שבת על המירקע. בכל זאת, לא הייתי יכולה להימנע מלדבר על הדבר הזה עם האיש האחראי, עם המפיק חנוך חסון, העומד בראש מחלקת-הבידור של הטלוויזיה.

חנוך חסון, לתדמית, לא הבין על מה אני מדברת. הוא חשב שאני מגוימה, חשב שאני לא מוסמכת, חשב שאני משחקת את האינטלקטואלית.

● חנוך, למה הרמה הנמוכה הזאת?

על מה את מדברת? זוהי רמתם של הפיזמונים בארץ! מדוע את חושבת שהרמה בקדם-אירוויזיון היתה נמוכה מהרמה של מיצעד הפיזמונים?

● מכיוון שהתוכנית שודרה לזכר עם ישרי אל בטרוויזיה. אינכם מצפים מתוכנית המשרי דרת לזכר עם ישראל שתהיה על רמה מעט יותר סבירה?

מטרת המופע היתה לבחור שיר שמתאים לאירוויזיון. אנחנו לא התכוונו להציג אציקלוסדיה של הזמר העברי, אנחנו התכוונו לבחור שיר פשוט וקליט. שיתאים למטרה שלשמה אורגן המופע.

● לדעתך, רמת השירים היתה מתחת לכל ביקורת.

עם כל הכבוד, את לא מוסמכת להגיד את זה. את אולי מבינה בעיתונות, אך לדעתי — ואני אומר לך את זה באופן חברי לגמרי — את לא מבינה בלהיטים.

מה שצג אתמול זה הלהיטים של מדינת ישראל, והי רמת הלהיטים בארץ, אלה הליטיך ישראל. לא היתה כאן מטרה להשיע שירים של גורית גלרון וחיה אלברשטיין — אלה ממילא לא היו זוכים בתחרות. היתה כאן מטרה לבחור שלאגר שילך חודש ויגמר.

● ואתה, שאהב כלייך מוסיקה, מוכן להיות שותף לזה?

למה לא? זה כוונן של להיט. מה, אנחנו „אתה בחרתנו“? אני לא מבין: יש כאלה שאהבים את אריק איינשטיין וסאה ארגוב, אבל למה לקפח את זכותם של אלה שאהבים שלאגרים מן הסוג ששרו אתמול? זו הרמה של עוד להיט. למה לא?

המטרה היא לתת שואו. הרי מדובר בטלוויזיה, ואם השואו הזה עושה טוב לאנשים — אז למה לא?

אני לא אהב את ההתייפיות של כל אלה הטוענים שהשירים הם לא שירים, והרמה היא לא רמה. יש לי דוקטורט במר העברי, וכל שנה ביום שאחרי אני שומע את אותו נאום שאת שמיעה לי כעת. ואת יודעת מה? השירים האלה עוד יתחבבו עלייך. יש בהם כמה שירים יפהפיים, כמו השיר של אוסנת וישינסקי והשיר של ענת רקס. את תראי שאת בעצמך עוד תזמני אותם!